

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte – Toma Nadejda,
Judecătorii – Catan Liliana și Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Furnică Victor în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 05 ianuarie 2021, în cauza penală în privința lui

Barbaneagra Iurie xxxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx, cu viza de domiciliu în
xxxxx și locuiește în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.12.2017 – 05.01.2021;

Instanța de apel: 15.02.2021 – 07.12.2021;

Instanța de recurs: 28.02.2022 – 01.06.2022.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 05 ianuarie 2021, Barbaneagra Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 (unu) an închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilită lui Barbaneagra Iurie pentru un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Untilă Vasile, fiind dispusă încasarea din contul lui Barbaneagra Iurie în beneficiul lui Untilă Vasile, suma de 5 000 (cinci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin acțiunile ilicite. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

2. Pentru pronunțarea sentinței prima instanță a constatat în fapt că, Barbaneagra Iurie, la data de 15 august 2017, aproximativ în intervalul orelor 19:00–19:30, aflându-se pe segmentul de teren situat pe marginea lacului situat în s. Condrița din mun. Chișinău, în timp ce tăia cu toporul copacii de pe marginea lacului menționat, în urma somației cet. Untilă Vasile de a înceta defrișarea de mai departe a copacilor, urmărind scopul răzbunării și amenințării acestuia cu omor, în prezența mai multor persoane civile, demonstrativ a început să se adreseze cu cuvinte obscene în adresa lui

Untilă Vasile. În continuarea acțiunilor infracționale, Barbaneagra Iurie urmărind același scop infracțional în vederea realizării intențiilor sale ilegale, acționând prin intenție directă, îndreptată la atingerea scopului stabilit, având un comportament inadecvat și exprimându-se în continuare cu cuvinte obscene, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, verbal l-a amenințat cu moartea pe Untilă Vasile și cu toporul ce îl avea în mână s-a îndreptat în direcția lui, intenționând să-l lovească, însă a fost imobilizat de către cet. Șalaru Marcel și Șalaru Ștefan, astfel creând pericolul realizării amenințărilor sale, acțiuni care au fost percepute de către Untilă Vasile ca reale.

Acțiunile inculpatului Barbaneagra Iurie au fost încadrate în baza art. 155 Cod penal, *amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Barbaneagra Iurie să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, ignorând astfel criteriile generale de individualizare a pedepsei penale și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă.

Prin urmare, partea acuzării a evidențiat că la individualizarea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de pericolul social al infracțiunii, de persoana celui vinovat și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, partea acuzării a menționat că, anterior prin sentința Judecătorei Călărași din 09 noiembrie 2016, în privința lui Barbaneagra Iurie a fost încetat procesul penal intentat în baza art. 287 alin. (2) lit. b), 179 alin. (1) Cod penal, în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, fapt ce atestă că inculpatul este predispus la acte de violență.

De asemenea, a mai precizat că inculpatul a fost învinuit într-o altă cauză penală, în care urmărirea penală a fost încetată, acesta fiind liberat de răspundere penală, în temeiul art. 55 Cod penal, cu tragerea la răspundere contravențională.

În opinia părții acuzării, inculpatul Barbaneagra Iurie este predispus și în continuare să săvârșească infracțiuni, iar stabilirea unei pedepse neprivative de libertate în privința acestuia, nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale, or, anterior acesta nu a îndreptățit încrederea acordată.

Circumstanțele reale și personale reținute în privința inculpatului Barbaneagra Iurie, atestă faptul că pentru a atinge scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal, cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executarea reală a pedepsei, reieșind din faptul că inculpatul nu este la prima abatere de la legea penală și anterior i-au fost aplicate pedepse neprivative de libertate, însă care

nu au contribuit la atingerea scopului pedepsei penale.

În acest context, partea acuzării a conchis, că pedeapsa stabilită cu suspendarea condiționată a executării acesteia conform prevederilor art. 90 Cod penal, este o pedeapsă prea blândă în raport cu infracțiunea incriminată inculpatului.

În concluzie, a indicat partea acuzării că în vederea restabilirii echității sociale, inculpatului Barbaneagra Iurie urmează să-i fie aplicată o pedeapsă penală în conformitate cu limitele prevăzute de art. 155 Cod penal, și să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

4. Avocatul Furnică Victor în numele inculpatului Barbaneagra Iurie, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Barbaneagra Iurie să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și respingerea ca neîntemeiată a acțiunii civile.

În argumentarea apelului a indicat că, sentința primei instanțe este nemotivată, iar instanța de judecată nu a supus aprecierii mijloacele de probă din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței și coroborării lor.

Astfel, apărarea a susținut că potrivit actului de învinuire, rezultă că Barbaneagra Iurie avea intenția certă să-l lovească pe Untilă Vasile și s-a îndreptat spre acesta, însă a fost imobilizat de către frații Șalaru.

În acest context, a menționat că declarațiile date de către partea vătămată Untilă Vasile în cadrul confruntării, corespund cu declarațiile date de către acesta în ședința de judecată, referitor la locul aflării părții vătămate în momentul în care frații Șalaru s-au apropiat de către Barbaneagra Iurie și l-au imobilizat.

Or, acțiunile descrise în rechizitoriu referitor la amenințarea cu moartea pe Untilă Vasile, nu au avut loc în realitate, în contextul în care partea vătămată se afla în alt loc, și anume în curtea casei sale.

Mai mult, partea apărării a precizat că declarațiile martorului Șalaru Ștefan date în cadrul ședinței de judecată, urmează a fi apreciate critic, precum și declarațiile martorului Zagoreanu Svetlana.

De asemenea, a susținut că urmează a fi apreciate plângerea depusă de partea vătămată Untilă Vasile la IP Buiucani înregistrată cu nr. 11467 din 16 august 2017, și procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 22 august 2017, înregistrat în R-1 al IP Buiucani, care au un conținut divergent, precum și procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și inculpat din 06 iulie 2017.

La fel partea apărării a invocat că în speță nu s-a demonstrat nici faptul că Barbaneagra Iurie s-a adresat cu cuvinte injurioase în adresa lui Untilă Vasile, fapt negat de către inculpat, or, declarațiile acestuia date în calitate de bănuț, învinuit la etapa de urmărire penală și inculpat în instanța de judecată, se confirmă prin declarațiile date de către Zagoreanu Svetlana, Șalaru Marcel și Balandin Veaceslav.

În concluzie, a precizat apărarea că de fapt, între inculpat și partea vătămată, până la data depunerii plângerii, au existat neînțelegeri, iar adresarea către organele de drept reprezintă o încercare de răzbunare a părții vătămate. Mai mult, situația de conflict a fost relatată în declarațiile date de

martorul Zagoreanu Andrei în ședința de judecată din data de 13 martie 2019.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021, a fost respins ca nefondat apelul depus de avocatul Furnică Victor în numele inculpatului, admis apelul procurorului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

- Lui Barbaneagra Iurie, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 (unu) an închisoare, s-a exclus aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, urmând ca Barbaneagra Iurie să execute pedeapsa cu închisoare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

5.1. În motivarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Barbaneagra Iurie a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal, și anume amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.

Instanța de apel a constatat că prima instanță corect a concluzionat asupra recunoașterii vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, stabilirea și individualizarea pedepsei, luând în considerație probele administrate și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel a precizat că pentru a evita repetări inutile, urmează să însușească argumentele și motivele expuse în sentința primei instanțe, reținând în acest sens jurisprudența CEDO, cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010.

Astfel, instanța de apel a menționat că vina inculpatului Barbaneagra Iurie a fost dovedită prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume: declarațiile părții vătămate Untilă Vasile; declarațiile martorului Zagoreanu Andrei; declarațiile martorului Șalaru Ștefan; declarațiile martorului Zagoreanu Svetlana; declarațiile martorului Dașchevici Vasile; conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului din 22 august 2017, cu tabel fotografic (f.d.8-12, vol.); conținutul procesului-verbal de confruntare dintre martorul Șalaru Ștefan și Barbaneagra Iurie din 06 septembrie 2017 (f.d.30-32, vol.I); conținutul procesului-verbal de confruntare dintre partea vătămată Untilă Vasile și Barbaneagra Iurie din 06 septembrie 2017 (f.d.33-37, vol.I).

Examinând probatoriul administrat, instanța de apel a conchis că vina inculpatului Barbaneagra Iurie în săvârșirea infracțiunii de *amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*, a fost dovedită, iar acțiunile acestuia just au fost încadrate în temeiul art. 155 Cod penal, personalitatea inculpatului fiind susceptibilă de a fi supusă

răspunderii penale.

Referitor la elementele infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, instanța de apel a menționat că obiectul juridic special al acestei infracțiuni, îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei. Întrucât prin amenințări nu se realizează o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei, infracțiunea dată nu are obiect material.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății; 2) circumstanțe: existența pericolului realizării acestei amenințări.

Astfel, prin „amenințare” se are în vedere acțiunea constituind o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de natură să inspire victimei temere, fapt ce o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un final.

În acest context, instanța de apel a stabilit că reieșind din declarațiile părții vătămate date atât în cadrul urmăririi penale, precum și în cadrul ședinței de judecată, care se confirmă prin declarațiile martorilor audiați, se atestă că Untilă Vasile era stresat, speriat, panicat, solicitând ajutor vecinilor, reprezentanților primăriei și polițistului de sector.

Instanța de apel a menționat, că existența pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor constituie semnul obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal.

Cu referire la latura subiectivă a infracțiunii examinate, instanța de apel a indicat că aceasta se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă. Motivele și scopurile infracțiunii pot fi variate. Cel mai des, motivul se exprimă în răzbunare, iar scopul - în schimbarea conduitei victimei în interesul făptuitorului.

Așadar, instanța de apel a conchis că probele enumerate supra, în ansamblu, confirmă vinovăția lui Barbaneagra Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, precum și prezența elementelor infracțiunii incriminate, deoarece conținutul acestora indică incontestabil asupra faptului că anume inculpatul ținând în mână toporul, s-a întors cu fața spre partea vătămată Untilă Vasile, fapt care ultimul l-a perceput ca o amenințare reală de a fi lipsit de viață. Totodată, după ce martorul Șalaru Marcel i-a luat toporul din mână și l-a aruncat în iaz, Barbaneagra Iurie a continuat să amenințe partea vătămată.

Mai mult, instanța de apel a menționat că acest fapt se confirmă și prin declarațiile martorului Șalaru Ștefan date în cadrul ședinței de judecată, or, declarațiile inculpatului Barbaneagra Iurie precum că nu a îndreptat toporul în direcția părții vătămate și nu l-a amenințat cu răfuială fizică, reprezintă o metodă de autoapărare.

Totodată, instanța de apel a precizat că în contextul infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, nu este necesar ca să fie posibil realizarea omorului, dar realizarea amenințării cu omor. Or, infracțiunea prevăzută de

art. 155 Cod penal este o infracțiune formal-materială și se consideră consumată din momentul apariției pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, instanța de apel a conchis că adresând părții vătămate cuvintele „Я тебя урочу в 24 часа”, îndreptând toporul în direcția părții vătămate, inculpatul a realizat cele două condiții ale laturii obiective - apariția la victimă a temerii pentru viața sa în cazul punerii amenințării în executare, cât și apariția pericolului amenințării, precum și cea a laturii subiective - intenția directă, motivul fiind furia, pentru faptul că anterior a avut un conflict cu partea vătămată.

Prin urmare, în acțiunile inculpatului există legătură cauzală între fapta prejudiciabilă și semnele componenței de infracțiune, de amenințare cu omor, existând pericolul realizării acestei amenințări.

Inculpatul Barbaneagra Iurie prin acțiunile sale, i-a insuflat lui Untilă Vasile teama că va fi lipsit de viață, iar ultimul a perceput această amenințare ca reală, existând pericolul realizării ei.

Metodele amenințării pot fi diferite: orale, în scris, prin gesturi, prin telefon, prin alte persoane, prin semne simbolice, etc.

Acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat.

Instanța de apel a reiterat faptul că în speță, din declarațiile părții vătămate și declarațiile martorilor, rezultă că Barbaneagra Iurie fiind față în față cu partea vătămată, a ridicat toporul la nivelul brațelor, iar după ce i-a fost luat toporul din mână, verbal a amenințat partea vătămată cu omor.

Așadar, amenințarea cu omor a avut loc direct prin prezentarea armei, care era ținută în mână de inculpat, fiind îndreptată spre partea vătămată, ceea ce rezultă că victima a perceput existența unui pericol iminent și ca fiind reală amenințarea.

Cu referire la latura subiectivă, ca element constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul, în circumstanțele stabilite, a acționat cu intenție directă de a amenința cu omor partea vătămată.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a împlinit vârsta de 16 ani.

De asemenea, instanța de apel a menționat că pe parcursul judecării cauzei penale, nu s-au stabilit careva dubii în privința declarațiilor părții vătămate Untilă Vasile și martorilor Șalaru Ștefan, Zagareanu Andrei, Zagareanu Svetlana și Dașchevici Vasile, care au indicat la inculpatul Barbaneagra Iurie ca fiind persoana care l-a amenințat cu răfuială fizică pe partea vătămată Untilă Vasile.

Or, declarațiile părții vătămate Untilă Vasile și ale martorilor, coroborează între ele și redau situația obiectivă în speță.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele părții apărării, potrivit cărora martorii acuzării sunt prieteni apropiați cu partea vătămată, or, aceștia sunt martori oculari care au văzut personal circumstanțele săvârșirii faptei, astfel că potrivit declarațiilor date atât în cadrul urmăririi penale, precum și în ședința de judecată, aceștia indică clar că Barbaneagra Iurie l-a amenințat cu

răfuială fizică pe partea vătămată Untilă Vasile.

Faptul că martorii sunt în relație de prietenie cu partea vătămată, nu poate influența asupra declarațiilor date de către aceștia care coroborează cu declarațiile părții vătămate, date la toate etapele procesului penal. Mai mult, martorii au fost avertizați de răspundere penală pentru declarații false, în conformitate cu art. 312 Cod penal.

Consecvent, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate și afirmațiile părții apărării potrivit cărora acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, or, în speță cert s-a constatat în acțiunile inculpatului atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă, întrucât acesta a acționat cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptei sale, prevăzând urmările ei, a dorit și a admis conștient urmările acțiunilor sale, când a amenințat cu omor partea vătămată, utilizând în calitate de mijloc de intimidare cuvintele „Я тебя урю в 24 часа”, precum și toporul, acțiune ce a fost percepută de partea vătămată ca o amenințare reală pentru viața sa.

În concluzie, instanța de apel a precizat că prima instanță și-a motivat soluția cu privire la încadrarea acțiunilor inculpatului, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel sau de recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*c. Garcia Ruis contra Spaniei, Hei le contra Finlandei*).

Referitor la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a stabilit că prima instanță eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, aceasta nu a ținut cont de scopul și criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 61, 75 Cod penal, de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În opinia instanței de apel, modalitatea de executare a pedepsei aplicate inculpatului, nu este una echitabilă în raport cu fapta săvârșită, urmările prejudiciabile ale acesteia.

În acest context, instanța de apel a conchis că inculpatul poate fi corectat și reeducat doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu executare reală, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Or, luând în considerație că inculpatul nu se află la prima abatere de la lege, întrucât prin sentința Judecătoriei Călărași din 09 noiembrie 2016, în privința lui Barbaneagra Iurie a fost încetat procesul penal intentat în baza art. 287 alin. (2) lit. b), 179 alin. (1) Cod penal, în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, rezultă că inculpatul este predisus la acte de violență. De asemenea, Barbaneagra Iurie a fost învinuit într-o altă cauză penală, în care urmărirea penală a fost încetată, acesta fiind liberat de răspundere penală, în temeiul art. 55 Cod penal, cu tragerea la răspundere contravențională.

Astfel, instanța de apel a precizat că inculpatul Barbaneagra Iurie este predisus și în continuare să recidiveze, iar aplicarea unei pedepse neprivative de libertate în privința acestuia nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale, or, acesta nu a îndreptățit încrederea acordată anterior.

La stabilirea pedepsei lui Barbaneagra Iurie, instanța de apel a ținut

cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76-78 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune cu intenție care conform art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave, de comportamentul acestuia până și după săvârșirea infracțiunii, faptul că are la întreținere doi copii minori, de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, precum și de faptul că prin sentința Judecătorei Călărași din 09 noiembrie 2016, în privința lui Barbaneagra Iurie a fost încetat procesul penal intentat în baza art. 287 alin. (2) lit. b), 179 alin. (1) Cod penal, în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia și că a fost tras la răspundere contravențională.

Ținând cont de cele expuse supra, prin prisma sancțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, instanța de apel a conchis că la caz, este necesar a-i stabili inculpatului o pedeapsă sub formă de 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Referitor la încasarea prejudiciului moral, reținând prevederile art. 219, 221 Cod de procedură penală, art. 616, 1398, 1422-1423 Cod Civil (în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, până la 01 martie 2019) instanța de apel a menționat că prejudiciul moral solicitat de partea vătămată, este unul exagerat și nejustificat, ținând cont de faptul că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța urmează să ia în considerare gravitatea suferințelor fizice și psihice pricinuite părții vătămate, dar și de starea materială a inculpatului.

Astfel, instanța de apel a conchis că în contextul în care inculpatul Barbaneagra Iurie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea unei infracțiuni intenționate, mai puțin grave, și ținând cont de gravitatea suferințelor psihice cauzate, prima instanță just a ajuns la concluzia că inculpatul urmează să compenseze părții vătămate suma de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma suferințelor psihice suportate de partea vătămată Untilă Vasile, respingând în rest pretențiile privind încasarea prejudiciului material ca fiind neîntemeiat și prejudiciul moral ca fiind neîntemeiat, exagerat și nejustificat.

6. Avocatul Furnică Victor în numele inculpatului Barbaneagra Iurie, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Barbaneagra Iurie să fie achitat din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și respingerea ca neîntemeiată a acțiunii civile.

În argumentarea recursului partea apărării invocă că instanțele de fond nu au supus aprecierii mijloacele de probă din punct de vedere al utilității, concludenței și coroborării lor și nu au analizat corespunzător învinuirea înaintată inculpatului prin rechizitoriu.

Prin urmare, partea apărării reiterează argumentele invocate în cererea de apel, suplimentar menționând că deși instanța de apel, în decizie a consemnat declarațiile părții vătămate și ale martorilor, totuși acestea nu au fost supuse aprecierii, or, potrivit declarațiilor martorului Zagareanu Svetlana, rezultă cu certitudine că aceasta nu a auzit ca Barbaneagra Iurie să se adreseze cuiva cu cuvinte necenzurate, iar martorul Dașchevici Vasile a

comunicat că personal nu a văzut ca Barbaneagra Iurie să ridice toporul în direcția unei persoane și cât a stat lângă Untilă Vasile, nu a observat ca cineva să se năpustească asupra părții vătămate.

De asemenea, menționează partea apărării că Dașchevici Vasile a recunoscut în ședința de judecată faptul că atât el, precum și partea vătămată, se află în conflict cu Barbaneagra Iurie, deoarece în privința lor, a fost scrisă o plângere la poliție și fiindu-le efectuate percheziții la domiciliu.

Totodată, mai indică și faptul că deși instanța de apel a constatat ca fiind realizate elementele infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, motivând în acest sens că „...adresând părții vătămate cuvintele „Я тебя урюю в 24 часа”, îndreptând toporul în direcția părții vătămate, inculpatul a realizat cele două condiții a laturii obiective...”, însă, din analiza declarațiilor martorilor și ale părții vătămate, rezultă că doar un martor a comunicat că inculpatul ar fi utilizat expresia „Я тебя урюю в 24 часа”, or, când ar fi fost utilizată această expresie, toporul era deja aruncat în lac.

În opinia părții apărării, este neîntemeiată concluzia instanței de apel potrivit căreia declarațiile părții vătămate și ale martorilor sunt veridice și coroborează între ele, în contextul în care, la diferite etape ale procesului penal, partea vătămată și martorii au dat declarații divergente, care nu coroborează între ele sub aspectul locului aflării lui Untilă Vasile în momentul pretinsei amenințări, existența amenințării propriu-zise.

Astfel, conchide partea apărării că luând în considerație mijloacele de probă cercetate în ședința de judecată din punct de vedere al concludenței, utilității și coroborării lor, se atestă că fapta incriminată inculpatului în rechizitoriu, nu s-a constatat.

7. Procurorul a depus referință la recursul declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârilor instanțelor de fond art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția*

instanței, precum și 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar.

Așadar, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Cu referire la criticile invocate de apărare precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apelul părții apărării, se atestă că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate de către apărare, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Barbaneagra Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în

ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens, Colegiul penal atestă că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind respingerea apelului părții apărării.

Totodată, apărarea consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost respins apelul părții apărării și admis apelul procurorului, casată parțial sentința primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Barbaneagra Iurie, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 an închisoare, s-a exclus aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, urmând ca acesta să execute pedeapsa cu închisoare în penitenciar de tip semiînchis.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei

soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, acesta fiind expus clar.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, de către prima instanță, inculpatul Barbaneagra Iurie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, *amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*, soluție care în această parte a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit situația de fapt și a încadrat acțiunile reținute în privința inculpatului Barbaneagra Iurie în baza art. 155 Cod penal, or, prima instanță a dat o apreciere corectă probatoriului administrat în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe în partea încadrării faptei inculpatului, la judecarea apelurilor a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Barbaneagra Iurie, astfel corect concluzionând că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, reținând că probatoriul administrat indică asupra faptului că anume inculpatul, ținând în mână toporul, s-a întors cu fața spre partea vătămată Untilă Vasile, fapt care ultimul l-a perceput ca o amenințare reală de a fi lipsit de viață, iar după ce martorul Șalaru Marcel i-a smuls toporul din mână și l-a aruncat în lac, Barbaneagra Iurie a continuat cu amenințarea către partea vătămată, comunicându-i „Я тебя урою в 24 часа”.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 5, 5.1. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă

circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*).

Așadar, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Furnică Victor în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui **Barbaneagra Iurie xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **29 iulie 2022.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Catan Liliana

Guzun Ion